

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

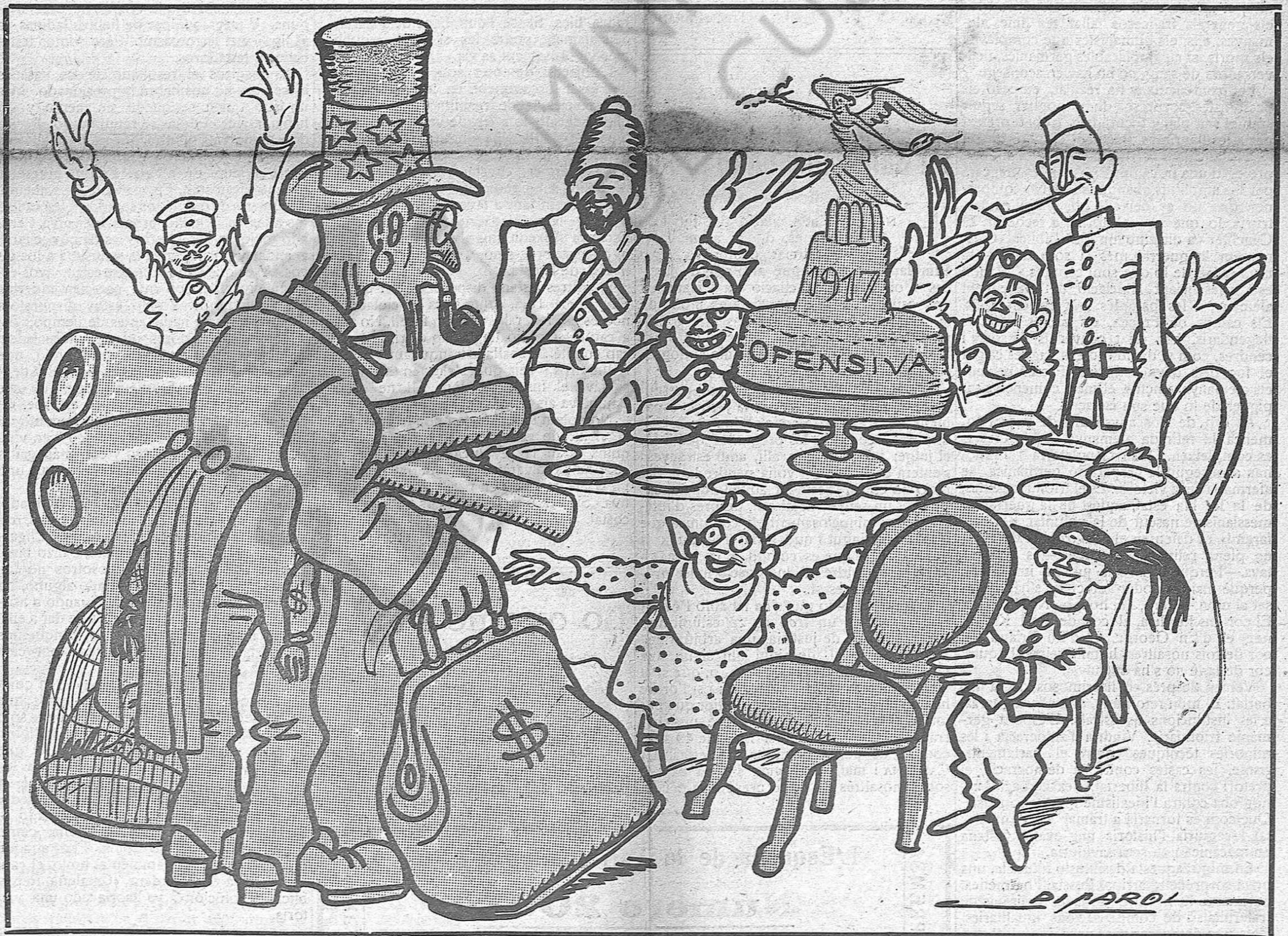
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

L'ARRIBADA DEL "TIO" D'AMERICA

—Hola, estimats nebots!...

—Salut, oncle. Arriba als postres, però no hi fa res. Ja li hem posat un plat a taula.

Repertori espanyol

Ja hi tornem, amics! El Govern posa altre cop en escena l'obra tradicional de la política espanyola: censura, suspensió de garanties constitucionals, estat de guerra, guardacivil i tropes...

D'això se'n diu «estat excepcional». Però, a Espanya, és un estat que el veiem a cada quatre passes. I és que la companyia còmico-dramàtica que actua a les altures del poder, té molt poques obres de repertori. Davant de certs anuncis l'obra que el Govern representa és sempre la mateixa.

I com que l'obra és sempre la mateixa, les crítiques han d'ésser sempre iguals. Si no hi hagués al darrera d'aquells conflictes periòdics el dolor del poble, l'espectacle resultaria absolutament avorrit. Els polítics madrilenys ens tenen condemnats a presenciar tot sovint la reprisa de la seva obra detestable.

Hi ha, però, la possibilitat que, la vegada que menys se pensi, la tragi-comèdia de sempre tingui un final inesperat i nou...

La fè

LS nostres pessimistes tenen dues tornades: l'inviolabilitat del front i el retorn, per a ells fatal, dels arcaics idealismes autoritaris i pretorians.

No trencarem mai el front—sospiraven. I mostraven l'ofensiva de l'Artois, de la Champagne, fracassades, i la del Soma, per a ells una nova desesperança, però a la que el temps ha donat la victòria amb la retirada alemanya. Arribaren a més. Quan l'exèrcit imperial es va estrellar contra Verdún, el miserere va créixer. Com podrien els generals francesos tallar les línies alemanyes, ells, els humanistes que comptaven els morts, si els implacables germànics, malversadors de sang, no ho havien aconseguit?

I el front alemany ha reculat, emperò els pessimistes, sorpresos de no poder seguir amb el seu plany toçut, han trobat pretext per a les llàgrimes. Reculen, sí, però diuen: —No amagarà la reculada una maniobra, pròleg d'una nova invasió que es llençarà per les amplituds abandonades? No comprenen que no es deixa lo guanyat ni es destrueix lo que es vol tornar a recobrar. El Canciller va dir amb un odi bíblic: «Guanyarem la guerra; mes si som vençuts, el món sabrà de lo que som capaços.» El món està presenciant l'iniciació del venciment alemany, i les paraules tràgicament reals. Els camps de França, els camps patricis i legendaris, han estat convertits en sorra i cendres, com si damunt d'ells hagués caigut el foc dels déus venjatius. Passen per ells els alemanys vençuts, el món comença a sapiguer de lo que són capaços.

Al cap de dos anys i mig de guerra comença la retirada alemanya. Les profecies es compleixen. Quan l'Anglaterra i França han aconseguit la preparació germànica, se afirma la seva victòria. És el triomf, además, de la fè. Ha estat, aquest de la guerra, un messianisme nascut de la voluntat. «Triomfarem!» es deien en el mes d'agost de 1914, en plena retirada.—Perquè?—es preguntava.—Perquè hi ha una justícia immanent, perquè mai un poder autocràtic s'ha imposat al món.—Però, i si ho fa?—No ho farà. El cor ens ho deia, el cor de lord Kitchener, el d'En George, el d'En Briand i el cor de tots nosaltres humilíssims. I aquest cor de la fè no s'ha enganyat.

Venien després els llacrimosos de la llibertat. El món retornaria, acabada la guerra, a les institucions ancestrals. L'esperit germànic triomfaria. Vindria l'autocràcia i les minories tècniques contra el parlamentarisme, les castes contra la democràcia, el pretori contra la llibertat, l'exacerbació xenògloba contra l'idealisme internacionalista. Quelcom es tornaria a tramir en l'humanitat i seguiria l'història mig-aval envoltada en mecànica i en seca saviduria.

En mig d'aquesta desil·lusió futurista, una nova sorprenent arribada. Rússia, l'hermètica, es manumiteix entre jornades delirants de fraternitats i de compensacions igualitàries. Tota una democràcia extensa i multiforme ens espera per a nàixer a l'acabament de la guerra. França referma el seu radicalisme governamental. L'Anglaterra torna a la de-

cisió de resoldre l'afer d'Irlanda i als Estats Units, En Wilson procedeix com el mateix esperit de la República. Fins en la mateixa Alemanya, s'inicien veus recriminatòries: Fins a quan restarem esclaus? Som una excepció europea, som una illa reaccionària. Serà possible que l'onada democràtica salti de l'Occident a l'Orient, oblidant a la vella Germania?

La pau serà la llibertat i el món haurà vist el doble miracle d'una guerra guanyada per l'improvització de la llibertat en marca cap a l'afermament de la democràcia. La derrota haurà estat dels pedants—dels pobles, de les teories, de les institucions pedants. Quelcom així, com si uns nous enciclopedistes i les milícies sorgides de la neo-enciclopedia, haguessin vençut als apostòlics disfressats de pretorians i de professors.

PARADOX

DETENCIÓ ARBITRÀRIA

En Samblancat a la presó

EN virtut d'una citació del jutjat de les Dressanes, dijous al matí, el nostre estimat company Angel Samblancat comparegué al Palau de Justícia. L'objecte de la citació era declarar en una causa que se li segueix amb motiu de la denúncia d'un valent article seu, publicat a LA CAMPANA, en el qual el fiscal de S. M. hi vegé, segons sembla, «escarnio al dogma catòlic».

Confiat—tot lo confiat que pot presentar-se un periodista davant la justícia espanyola—anà el nostre amic al lloc de la cita, disposat a contestar les preguntes que li fés el jutge; mes, un cop allí, amb estranyesa s'enterà de que qui li volia pendre la declaració no era precisament aquell funcionari, sinó tot un senyor fiscal qui, després d'interrogar-lo minuciosament, li comunicà que quedava desingut i que seria trelladat a la Model, ordre que es complí a la poca estona, sense valdre-li l'indignació ni les protestes de l'interessat.

Doncs bé, això que s'ha fet amb l'Angel Samblancat és un trop de zèl estúpid dels administradors de justícia, una arbitrariedad indigna del fiscal, de sigui qui sigui; una mida de les que no tenen nom, o, que si el tenen, és un nom bastant galdós; i si l'ordre ha vingut de dalt, de Madrid, pitjor que pitjor; aleshores l'arbitrariedad esdevé una barrabassada imperdonable. Més de 40 anys compta de periòdic satíric anticlerical LA CAMPANA i mai de la vida s'havia exercit sobre nosaltres la presó preventiva per un

senzill delictes de atacs, injuries, escarnis o romanços al dogma catòlic.

Després de l'èxit de les missions, els carques de Barcelona poden apuntar-se aquest nou succés espetarrant. Que vagin fent, però que vagin alerta. Pot ser no és lluny el dia que treurem als Samblancats que hi han entre reixes per aquests mōns de Déu, i els portarem triomfalment a fer àpats de promiscuació. I els uns se menjaràn un biftec del bou estant a casa del bisbe i els altres una sardineteta viva a casa dels fiscals.

Com sempre

Saragoça ha tingut lloc una assemblea republicana; a Lleida les joventuts republicanes n'organitzen una altra; n'hi ha una d'anunciada a Madrid; a tot arreu salten

espurnes d'aquest ardent desig d'unió i d'acció que viu dins l'ànima del poble republicà. Nosaltres no posem gaires esperances en aquestes manifestacions del bon desig d'uns quants, però ens plau registrar-les, estimant-les com a falagueres demostracions de vida, i sobre tot, com a proves segures de que encara queden cors republicans amaratats de fè i delictos d'empendre una enèrgica acció republicana.

Tot aquell lastre que constituïa un destorb dintre el nostre partit, va desapareixent. Els uns, per tips, s'han ajaçat a un cantó del camí contemplant mandrosament la marxa penosa dels qui encara lluiten; els altres, per cansats, s'han allunyat de la colla, pidolant a l'enemic les aventages que ambicionaven i que veien lluny si seguien en nostres honorades files. Sense l'entrambanc dels afartats i dels afamats, podrà fer el partit republicà més vigorosament sa via.

L'objectiu de totes aquestes assemblees deu ésser forçosament, en les presents circumstancies, la de reanimar l'esperit republicà i decidir-lo a fer de veres la revolució que, de paraula, s'ha vingut predicant sense ganes. El resultat, doncs, serà una acció intensa, enèrgica, constant, que posi al partit republicà en condicions d'aprofitar la primera circumstancia favorable que's presenti, per a fer la netejada necessària per a que Espanya s'aixequi fins al nivell, no de França ni d'Anglaterra, sinó, vergonya per als espanyols, de Rússia.

Nosaltres estem disposats a fer com En Pau de la Toia. Aquest era un ciutadà que només era federal i tenia un fusell. No anava a cap cassino, no llegia cap diari, no era de cap comitè. Treballava tranquilament, i quan sentia tiros i veia que s'alçaven barricades, agafava el fusell—la dona ell ne deia—i s'ajuntava als revolucionaris.

No volem sapiguer tampoc quins tindran la virtut de ressucitar el partit republicà, quins faràn la revolució santa que'ns precisa, quins salvaràn a la Llibertat menaçada i a la nostra nació en perill de mort definitiva. Siguin quins siguin ens tindran al seu costat.

JEPH DE JESPUS

Lo que no muere

LGUNOS amigos se han enfadado porque dije en mi artículo anterior que hemos perdido las últimas elecciones. Esto no me parece bien.

Ese miedo a la verdad, ese temor de confesar la derrota, es mucho peor que la derrota misma. El que ha pe-

leado brillantemente, aunque haya sido vencido, no se avergüenza de su deséxito. El que es bastante fuerte para levantarse de una derrota, ningún inconveniente puede tener en confesarla.

Los que quieren hacerse la ilusión de que han ganado, adopten el método que indiqué. Imagínense que de lo que se trataba era de pulverizar al señor Casas Carbó, y listos. O si no, hagan esto, que también hizo *El Progreso*: atribúyanse los votos de uno de sus adversarios para vencer al otro. Sumando a sus votos los nuestros, se jactaban los radicales de haber vencido a la «Lliga». Y eso que, durante la elección y antes de ella, no se recataban en decir que nosotros no somos republicanos ni nada. Imiten a los lerrouxistas los correligionarios nuestros que no quieren salir perdidosos. Y de este modo, vencen a todo el mundo. Con nuestros votos solos, aplastan al señor Casas Carbó. Con nuestros votos y con los de los radicales, triunfan de la «Lliga». Y con los de esta sola, tienen de sobra para hacer morder el polvo a todos los demás. Ahora que si la «Lliga» o los lerrouxistas les preguntan porque tres pares de bemoles se apropian sus sufragios, vale más que no contesten y que echen a correr como ladrones que ven llegar a la Guardia civil.

Otros amigos nos dicen que se han disgustado por haber nosotros supuesto que su fé pueda flaquear y que su corazón sea capaz de desmayos. Esto ya nos parece bien, mejor y todo. Sin embargo, la hipótesis no era temeraria. Lo natural era que el desastre conturbara nuestro ánimo. Después de darnos para el pelo, no íbamos a ponernos a tocar las castañuelas. Lo de que nos quedarán arrestos, va aparte. Una gota de agua ¿puede apagar un incendio? La derrota prevista estaba. Las batallas no se ganan tan aína. Y luego, ya se sabe, cuando se persiguen dos liebres a la vez, no se caza ninguna. Y ¡vaya qué par de liebres ladinas, la «Lliga» y el lerrouxismo! Pero somos testarudos y testaduros.

A nosotros el resultado de las pasadas elecciones no nos habrá impresionado. Mas no faltó quien se quedó sin aliento y sin habla, al ver el desastre republicano. Periódico democrático hubo, que salió cantándole el *Requiem* a nuestro partido. Lo que muere, decía en letras de a vara. Lo que muere es el republicanismo. En realidad, si se atiende al número de diputados sacados, bien muertos estamos. Y la monarquía, bien viva. Pero, a lo mejor, a los muertos les da por echarse a andar y por hacerles la santísima a los vivos. Y es que ni los que parecían vivos estaban vivos, ni los que parecían muertos estaban muertos. Yo no estoy dispuesto a que me entierren nadie antes de tiempo. Así que mis enterradores quedan licenciados. El que se sienta muerto o moribundo, que cave una fosa. Pero cávesela para él y tiéndase solo en ella. El que no haga, que deje hacer. El que no ayude, que no estorbe. El que se canse de andar, que se tire como un fardo en la cuneta del camino. Yo bien vivo estoy. Cada día más vivo y con más ganas de dar disgustos a los que quisieran que uno reventara como la real Trinidad.

Sin duda, si el «Bloc» hubiera triunfado, los que nos cantan himnos mortuorios, dirían que la victoria la debíamos a la «Lliga». La «Lliga» no nos dió un voto, e hizo bien. Los votos de la «Lliga» nosotros no los queríamos. Si nos hubiera dado alguno, no se lo habríamos agradecido. Cuando a nosotros nos sobren, no le hemos de dar a ella. No le hemos de regalar uno, aunque nos sobren tantos como lentejas dan por cien duros.

Y que nos perdonen los amigos, en quienes hemos imaginado descaecimientos que no sienten. El pueblo no es la pira que sólo tiende el morro hacia el que le tira bellotas, no es el can que sólo meneja la cola al que le da pan. El pueblo teme acercarse a los hombres que arden demasiado, porque lo abrasan. Pero ya nos irá perdiendo el miedo. En esta última batalla, si ha naufragado la República, se ha salvado Cataluña, como hacía notar Rafael Marquina. Pero aunque ésta se hubiera ido también al hoyo, el caer abrazados a esta bandera «Cataluña, República, Revolución», ya habría sido una victoria.

ANGEL SAMBLANCAT

EN PREMSA

L'Esquella de la Torratxa

Número 2000

Quaranta anys de vida catalana

EN PREMSA

Vocació

— De qué fas, noi?
— Faig de corredor d'enterros per a la Sagrada Família.

L'ESPECTRE

Vos en recordeu del que deien, ara fa dos mesos, els germanòfils espanyols i altres menes de pobre gent? Doncs deien que la guerra submarina sense restriccions, anul·lant el tràfec entre Espanya i els aliats, portaria, de retruc, la solució del problema de les subsistències a Espanya.

Segons ells, la manca d'exportació causaria l'embaratiment d'una pila de productes. A més, els vapors que abans feien viatges als ports aliats, es veurien obligats a dedicar-se al cabotatge, i així quedaria resolta la dificultat dels transports. Fins tot un senyor ministre del Govern de Madrid, En Gasset, l'home de la política hidràulica i del cervell de ciment hidràulic, va fer solemnes declaracions en el sentit que acabem d'indicar.

I bé: ja han passat dos mesos d'ençà que la guerra submarina sense restriccions va ésser començada pels Imperis Centrals. ¿Tenim resolta a Espanya la qüestió de les subsistències? ¿S'han abaratit els queviures? ¿S'han regularitzat els transports? Res d'això. Aquella vella frase desoladora de les mestresses de casa: *tot s'apuja*, sona més que mai dins les llars obreres i menestrals. Els economistes més o menys científics que per aquí corren, s'han equivocat una altra vegada. Les anomenades lleis econòmiques, que abans de la guerra ja estaven malaltes, han acabat de morir-se durant els dies tràgics de la gran lluita. Aquí les han volgut rematar uns quants ministres, polítics i periodistes, i ja estem veient que s'han lluit ben poc. Val a dir, per això, que en el cas d'ara no tenen tota la culpa del fracàs les pobres lleis econòmiques. La part major de culpa està en la tonteria incurable de certa gent que pul·lula per aqueix país infelicíssim, paradís de boques i infern de les ànimes lli- bertes.

La guerra crea a tots els Estats, bel·ligerants i neutrals, condicions severes. Però quan, a les inevitables dificultats se n'hi afegeixen d'altres per culpa de l'inepcia dels homes que regeixen el país, les més dures i violentes protestes estan justificades.

FULMEN

Fins la més lletja

Als alemanys ja ningú els vol per amics. Si no haguessin sigut tan brètols en lo que es refereix a la guerra, que no mereixen perdó ni compassió, quasi un hom començaria a planyè'ls.

Perquè mireu que ara ja ni amb la més lletja poden ballar!

Senyors meus, fins el Vaticà. L'evolució de la política vaticana que, al començament de la guerra i arrel de les destruccions de Lovaina, seguint la corrent del catolicisme germanòfil i creient encara que els alemanys guanyarien—tot s'ha de dir—no s'atreu a decantar-se francament en contra seu i a favor dels aliats i que ara, no contenta amb la desproporcionada elecció de quatre cardenals francesos en el darrer Consistori, ha formulat protesta ferma, clara i categòrica contra les deportacions col·lectives dutes a terme pels alemanys a Bèlgica, té fonament preocupats als Governos de Viena i Berlín.

Sembla que això no els agrada gaire. La gran massa catòlica s'esporgueix al veure que, si segueix la veu del Kaiser, cau en l'enuig del Vaticà.

Es a dir que els governs dels imperis des- centrats (allò de centrals comença a ésser ironia) s'han volgut atreure al Vaticà i a Benet XV per a matar aquest perill. No po- guent amb cap altra, es decideix a ballar amb la més lletja. Lo important, lo neces- sari i urgent era aconseguir amb tota l'efi- cacia la simpatia del Vaticà.

I com ells són uns diplomàtics que es perden de vista, s'en pensaren una que no podia fallar; una tan kolossal que no podia per menys que donar-los-hi un èxit indis- cutible: Alemanya es faria defensora del poder temporal del Papa.

Així, mans a l'obra; els catòlics alemanys i austríacs organitzen una propaganda en pro de la reposició del Papa en son trono de Roma. A l'Assamblea Catòlica que ha de celebrar-se a Zurich es cridarà «Visca el Papa Rei».

El jòc està vist. Se convoca fins als catò- licos neutrals, a pretext de demanar la plena llibertat d'acció del Papa a Roma, però es tendeix a fer aquesta baixa maniobra polí- tica, a fi de que ais ulls de la massa catòlica ignorant, apareixi Alemanya com a defen- sora del poder temporal.

Com se veu, a l'intentar posar en jòc aquesta nova arma que, si no és submarina, és subespiritual, els governs de Berlín i Viena tenien o han tingut en compte l'in- tranzigencia ferrenya i fosca i orfe de llum dels catòlics recalitrants que, sens dubte, havien de caure a la trampa. Però jaill no havien o no han comptat amb que si ells són tan *espavilats*, els altres no baden i que hi ha balladors que inclús es veuen rebut- jats per la més lletja.

I així, com fa constar un distingit escrip- tor, el Papa, no content amb no desautorit- izar a l'Arquebisbe Rosci que predicà la necessitat d'adherir-se a l'emprèstit italià de guerra, ha respost a les sol·licitudes oficiositats dels catòlics alemanys, per mitjà del Carde- nal Gasparri «que el Vaticà refusa tota in- tervenció estrangera per a regular ses rela- cions amb el govern italià».

Vaja! Que ni els Papes baden. Què s'han pensat aquesta gent? Ni la més lletja vol sapiguer-hi res amb aquest *pinxo* que tot ho volia matar i que ha quedat tant en ridícol.

Ja pot el Kaiser anar a contar-ho tot *allà dalt*, que ni *allà* l'escoltaràn!

Pobre home! Es a dir: no li passarà an ell i als seus consellers més que lo que me- reixen. «Justicia de Déu!» han de pensar ells. I el Papa ja els ho comença a fer sapi- guer.

MARCEL

Sonata LXXV

EN Marcel Domingo ha tornat a fer la llesca al senyor Lerroux en l'Assamblea de Saragoça. Hi han probabilitats de portar la República ara com ara? El que ho cregui així que aixequi un dit, que servidor li allargarà el gros de la mà dreta. Si el poble no'n vol saber res, si l'exèrcit menos... Si noes refien del clerol...

Som quatre gats i barallats, i ademés qua- tre gats més que fan veure que la volen i que tenen tantes ganes de que vingui com jo d'ésser vicari fora. A fer propaganda, doncs; a convèncer al poble de que lo que nosal- tres diem és tan veritat com l'Evangelí, que quan n'estigui convençut no caldràn assam- blees, sinó que amb un sol crit ne tindrà prou i triomfarà sinó surt algún Judes que se'l vengui.

Heu llegit les declaracions del Junoy? Aquest home cada dia és més bromista Ara ja el tenim altra vegada catalanista de lo més catalanista, però al mateix temps adicte de lo més adicte al Figueroa. No curarà pas mai.

Els alemanys ja comencen a cridar pietat i misericòrdia. I sinó ho fan directament, ho fan fer pels corresponsals germanòfils dels diaris germanòfils així mateix. Un d'ells, el Rodolfo aquest de *La Vanguardia*, ens explica que si vol escalfar-se les mans ha de anar explicant mentides pels ministeris, i que

el dia que tingué l'alegria de veure que li donaven tres unces més de carn, sofrí la desil·lusió de trobar-se sense patates i tenir de menjar naps.

L'altre, En Xavier Bueno, que no s'atre- veix a donar el nom i escriu en *A B C*, es queixa de l'organització alemanya en la qües- tió de les subsistències i demana una mi- queta de desorganització. Millor; lo que de- mana és menjar.

Posat a explicar-se, l'home ens conta que per administrar els cereals i forratges a Berlín hi han els següents organismes:

Reichsgetreidestellé, Zentralstellé zur Bes- chaffung des Heeresbedarfs, Reichsfuttr- mittelstelle, Kroegsausschussfür Ersatzfuttr, Reichsgerstengesellschaft für deutsches Mil- chskraf futtr, Hafereinkaufsgesellschaft, Kriegsstroud Tkorf Ksselschaft.

Si això és pel blat i la palla, conteu lo que serà per la carn i pel sucre i el café i els ous, etc. Diu que quan vas a comprar una cosa, el venedor t'ensenya una ordre de la Reichsstelle für Gemüse o de la Gemüse Konserven Kriegsgesellschaft dient que no poden vendre.

Que no venguin, doncs. Nosaltres bevem, perquè aquests noms tan greixosos t'empa- sten tota la boca.

MORITZ XLV

CONFESSIÓ

—Pare, vinc a confessarme...
—Guapo!... ¿I per què has tardat tant?
¿No sabs tu que la Quaresma està a punt de terminar i que amb un xic més no hi entres?
—Ja ho veig, però, què hi farà?...
Tinc tanta feina que, gracies si, aprofitant un instant, he vingut avui.

—Dimontri!
Tanta feina?... De què fas?
—Soc president de ministres.
—Ahl!... Ho havia sospitat... Així ets En Romanones?...
—El mateix.

—Molt bé!... Endavant!...
Ja deurrà ser divertida la teva confessió...

—Ca!
Si fa o no fa, com les altres.
—Res!... Comensa a abocà el sac, i poques boles, eh?... *Arriba!*
De què t'acuses, veiam!...

—M'acuso de que governo sols pel gust de governar, sense entendre-hi gens ni mica ni saber del cert on vaig.
M'acuso de que sortejo totes les dificultats no emplant altre sistema que'l de deixar-les penjant, per veure si el temps arregla lo que jo no sé arreglar.
M'acuso de que, als que'm venen amb demandes, si són flacs, els envio a... fregit espàrrecs, però si saben cridar i amenacen i exigeixen, em torno més fi que un guant i em mostro prompte a complaure'ls, fent la reserva mental de, tan bon punt siguin fora, oblidar tot lo tractat.
M'acuso de que, amb en Dato, que fingueix se el meu rival, hi vaig amb acord perfecte, i que tots els altercats que hi tinc al davant del públic, en certs moments culminants, no son res més que comedia, destinada a engatussar als babaus que encara creuen en la nostra serietat.
M'acuso, en fi, de que'm trobo tan buit com a governant, que jo mateix no m'explico com la nació, en un arranc de consciència colectiva, no m'ha enviat a passejar per pastera, per inútil, per bromista i per negat.

—Bravíssim, noi!... La franquesa amb que parles és genial, però els pecats son tan grossos que'm trobo incapaçat per perdonar-los.

—De veres?...
—Sí; ja te'n pots entornar.
—Sense absoldre'm?
—Impossible!..
Mon poder no arriba a tant.
Si acas, que t'absolgui el poble; lo que és jo no t'absolc pas.—

«La gran víctima»

— Després de la conferencia de En Melgar, no'm toca fer altra cosa que envainar-me-la!

Al sentí aquestes paraules, el penitent, molt jovial, s'alça, rient, i murmura:
—El poble?... Així estic salvat!... Com que'l poble és don *Lacandro*, aquest rai, ja m'absoldrà!...

C. GUMA

Un miracle

Vivia en cert poblet de la nostra estimada Catalunya (és a dir vivia, encara viu), un fulano renegat i des- cregut que semblava no tenir altre afany en aquesta vida que burlar-se de capellans i fra- res. Especialment quan anaven missions a la vila, l'home tenia de fer-ne una o altre per escarnir als varons carregats de virtuts que anaven a catequitzar al poble.

Ultimament reberen la visita d'un tal frai Macari que feu les conversions més estu- pendes de la terra. El taverner i el cafeter s'arrepentiren de llurs passades faltes i el jo- vent encontres de fer ball i jugar al burro ma- llorquí se constituí en requeté (A. M. D. G.)

Podem comptar com estaria el renegat; tot el dia estava dient:

—Macari, me la pagaràs! i desseguida reneç.

Indubtablement inspirat per Satanàs, un dia envià a cercar al pare Macari dient que's moria i volia confessió. El sant varó cregué que Déu havia tocat el cor del pecador i acudí sol·lícit allà on el demanaven.

—Entri, entri; està molt mal, demà morirà.

—Pot-ser no.

—Sí, sí: Demà ja pot pujar-hi de peus.

—Anem a veure'l.

Entren a l'habitació s'acosta al llit i dintre hi troba un tocino (el que tenien de matar l'endemà).

Podem figurar-vos sa indignació: però Déu s'encarregà de venjar-lo. A l'endemà tothom cercava a En Melció (el renegat se deia Melció).

—Melció, m'has dit.

Per fi trobaren les seves robes i encontres d'ell en el corral un porc de més, que en el roncar ja's veia que renegava.

Just càstic a la maldat.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 23 AL 29 DE MARÇ DE 1917

Per terra

Al front occidental, els alemanys, després de la seva retirada, han començat a oposar una to- cuda resistència en la línia Arras-Cambrai-Sant Quentí-La Fère-Laon. No obstant, els anglesos i els francesos han seguit avançant amb mètode, prenent nous pobles a l'enemic, el qual ha ha- gut de cedir en diferents sectors bastant més terreny del que havia de cop calculat, de manera que un dels punts més importants de la línia Hindenburg, que és Sant Quentí, està menaçat pels francesos, especialment al sud de la dita plaça. Per ara, aquella gran ofensiva alemanya que havia de seguir a la retirada, no es veu per enlloc.

Al front oriental i al romanès, atacs locals

dels austro-alemanys han donat an aquests petites aventatges.

Al front italià, continua l'activitat d'artilleria, però sense cap fet important d'infanteria. S'accentuen les veus que anuncien una gran ofensiva austro-alemanya en aquell front.

Al front de Macedònia, combats encarniçats, amb algunes aventatges pels francesos.

Al front de Mesopotàmia, han avançat els rusos considerablement cap a Mossul i el nord de Bagdad, essent de creure que no trigaràn a ajuntar-se amb els anglo-indis.

Per mar

El cuiracat francès *Danton*, de 18.000 tonelles, ha estat enfonsat al Mediterrani oriental per un submarí. La major part de la tripulació s'ha salvat.

Dos contratorpeders anglesos han anat a fons: l'un per haver tocat una mina, i l'altre a causa d'un xoc amb un vapor.

Alguns torpeders alemanys han tirat obusos damunt Dunkerque, fegint tot seguit a gran velocitat.

Per l'aire

El príncep alemany Frederic Carles, que era aviador, fou fet presoner pels anglesos, havent mort poc després a conseqüència de les ferides rebudes al caure de l'aeroplà.

REPICS

El comte de Caralt diu que és molt optimista respecte a la sort de Espanya.

Paraules seves són aquestes: «La guerra donarà molta feina.»

I això és veritat; de resultes de la guerra, després s'haurà de treballar molt.

Lo que falta és que la feina ens l'encarreguin a nosaltres, que això és lo dubtós. Lo que hi haurà serà una emigració d'obriers que farà fredat.

Aleshores la feina serà pels comtes de Caralt, que no trobaràn obrers per a les seves fàbriques, sobre tot als preus miserables que'ls paguen ara.

El cardenal Guisasola ha escrit una pastoral parlant de la guerra, on diu algunes còmiques i buides vaguetats.

Ai, ai! Ens vol creure? No s'emboliqui. Pensi que ja tots sabem que si Sa Eminència Guisasola, ja sab perquè Guisasola!

Un general amonestat per fer un discurs!
Que vagi en compte En Vila Marieges!

Ja es torna a parlar de les «pròximes eleccions». A Catalunya no sortim d'aquí. Per això ens va tant bé. Val a dir-ho.

Els saragoçans volen aixecar una estatueta an En Joaquín Costa.

No tindrem vergonya els catalans si al veure aquets exemple no'ns recordem de que per Catalunya i per a Catalunya ho donà tot aquell gran home, tot intel·ligència i sinceritat, que's digué Nicolau Salmerón.

Tan mateix els radicals estan decidits a realitzar un acte públic que demostrí la simpatia que senten pel poble rus.

Tot-hom sab quin hauria d'ésser aqueix acte. Ben públic i ben sorollós; però que no hi hagués l'Emiliano al frente ni En Lerroux entre bastidores, com l'altra vegada.

S'ha col·locat una làpida commemorativa de un atentat al Cardenal Casañas (1905) en els claustres de la nostra Seu.

Jesucrist perdonava les ofenses. Aquests, no. Aquests no sols no les perdonen sinó que no les oblidem. I les escriuen damunt de pedra per a que'ls segles no les esborrin.

Ens pocs dies el doctor Reig ha confirmat a tres mil nois.

Molt bé. Ell que vagi repartint bofetades als infants; que aquests, quan seràn grans, pot-ser se'n recordaràn... i s'hi tornaràn.

«En el expreso de ayer llegó el señor Lerroux.»

El Governador pot estar tranquil. I confiar-li el mando sense cap mena de por... que «aquí no pasará nada.»

Llegim:

«Durante su estancia en Barcelona, el señor Lerroux recibirá todos los días de cinco a siete.»

Ho creiem aixís mateix. Segons qui vagi a visitar-lo, ja rebrà, ja! I de valent que rebrà!

S'ha separat de la vella «Unió Catalanista» el centre republicà «Sang Nova», d'Hostafrancs.

Rede!, quina sensació tindràn els del vot en blanc!... Perquè ara es queda l'Unió igual que un peix sense «sang».

Don Alacandro es va adherir molt efusivament al homenatge que's feu an En Guimerà amb motiu del Jesús.

Es clar; l'home és conseqüent. Ell està per la pau.

La revolució en el clero

Un capellà penjant un bisbe

Sobre tot, ara, en vigília de vaga revolucionaria.

Uns quants admiradors de nostre estimat company A. Rovira i Virgili organitzen un banquet en honor seu.

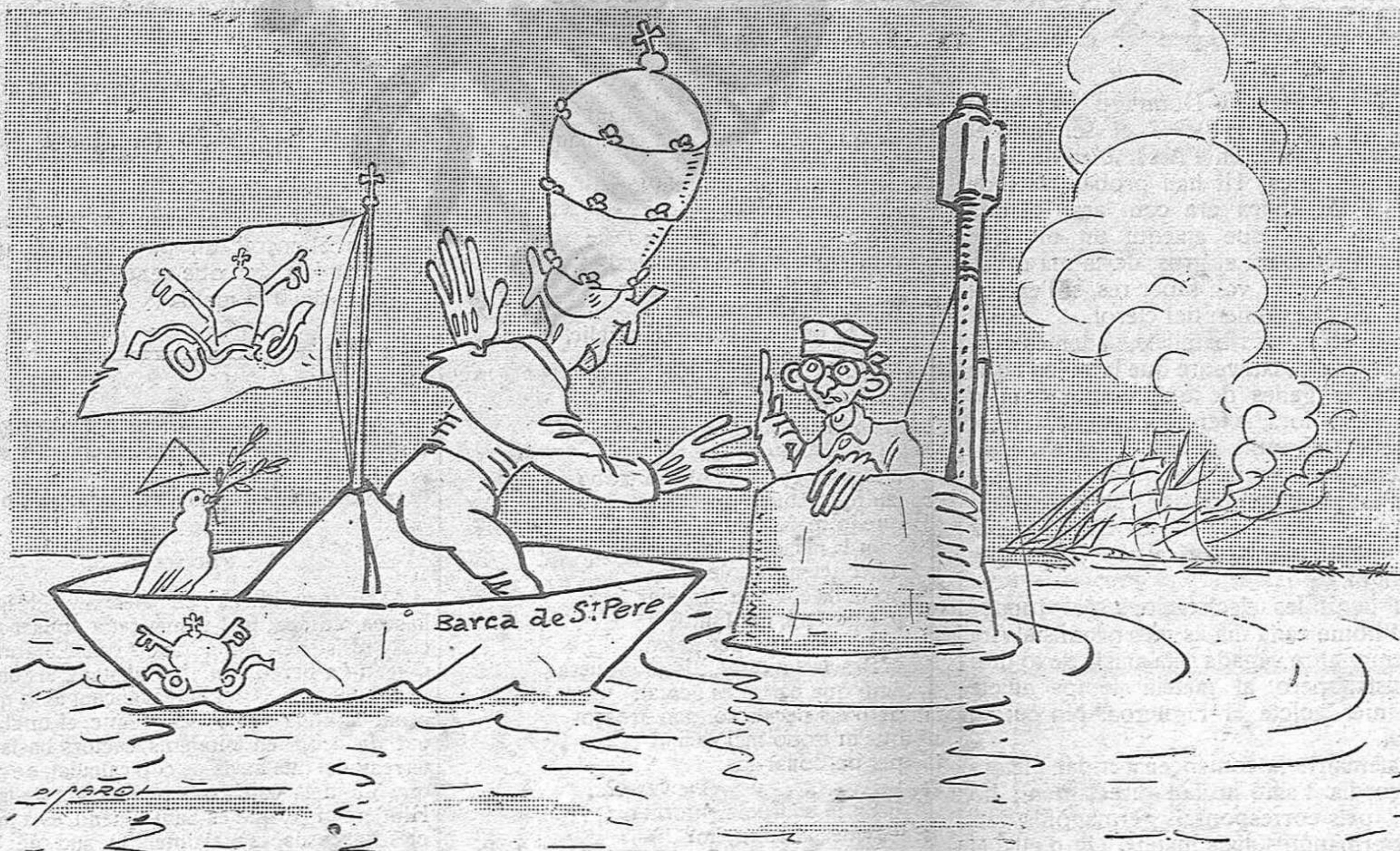
L'objecte és festejar la publicació del seu notable llibre *El nacionalismo catalán* i l'acte no tindrà cap mena de caracter polític partidista. Inútil dir que'ns hi adherim de tot cor.

Parlant de la visita que el senyor Villanueva president del Congrés va fer, l'altre dia, al «Foment» diu un dels nostres revisters polítics: «El señor Villanueva fue recibido al entrar...» Home!... Lo estrany seria que «fuese recibido al salir!»

Les mentides de la Bíblia: Se parla de la raça de Caín. Caín, doncs, va tenir fills...

Qui fou la esposa de Caín, si, fóra de sa mare, en el món no hi havia cap dona? La esposa de Caín... devia ésser una pantera, a jutgar per la descendència teutònica actual.

El submarí davant dels neutrals

—No hi valen excuses. Tant se'ns en fum de Sant Pere, com de la seva barca.

Dissabte vinent, dia 7 d'abril

La Campana de Gracia

publicarà un interesantíssim

NÚMERO

EXTRAORDINARI

La gran revolució russa

(Retrats-vistes-al·legories-caricatures)

8 planes de text
i dibuixos

10 cènts.

Impremta La Campana i L. Esquella, Oim, 8.—Barcelona